

plannen met Marian voor had: elke maand kreeg ze bezoek van 'n min wijf uit de stad — en dan wier d'r altijd over de meid gesproken en wier ze van alle kante bekeke. . . . Jao, het was toch wel gemeen, as je het naogaot. . .

Nou maor, Marian wilde met alle geweld die kerel trouwe. . . ze zag tegen 'm op, as of-tie d'r baos was. Jao, 't is wàor! . . . Hij kon alles met'r doen, en het zou mijn niet wondere, of hij hed er nog misbruik van gemaakt ook, de smeerlap. . . . Ik geloof het al z'n leven.

Het hed wat spektakels gegeve in dat huishouwe. . . : met messe hebbe ze mekaar naogezete, de borden en schotels mekaar nao het hoofd gesmete. . . . M'n vrouw is t'r wel geweest, dat moeder en zoon op de grond tusschen de scherve laoge, stom-bezope en Marian nergens te zien. Ten leste vond ze de meid dan in een hoek van de schuur, waar ze lag te snikke. . . . En alle drie vol met sneje en schramme en buile. . . . d'r kleere van het lijf geschèurd compleet. . . ! En dan vertelde ze an m'n vrouw, dat die twee andere d'r van kant hadde wille maoke. . . . Dan dorst ze toch maor niet te gaon slaope, omdat ze bang was, dat ze het nóg zouwe doen, as ze nuchter wiere. . . . Zoo'n boel was-tat taor.

Meermaole mot ze na zulke standjes tege m'n vrouw gezeid hebbe, dat zij, Marian dan, ze eigenlijk d'r gang maor most laote gaon — dan was ze d'r voor goed uit, uit d'r lijje. . . , maar da'ze het liet voor hèm. . . . Jao, je zou het niet zegge hé, als je ze zoo zag loope door het durp. . . . zoo vroolijk en zoo gezond altijd. Maor dat was het nou juist: ze wou d'r nooit vooruitkomme, as ze, om zoo te zegge, de kanker in d'r lichaam had.

En dan te denke, dat het allemaol was om dien leelijke vent, die vuilik, die d'r van dag tot dag voor den gek hield. . . .

Jao!" — bevestigde hij, ernstig glim-lachend, knikkend met het hoofd tegen de anderen, die half gesmoorde uitroepen van verontwaardiging en verbazing lieten hooren — „jao zeker, het is wàor! In Rotterdam, waar die op voer toen-ter-tijd met z'n schuit, hield-ie het ook met 'n meid. . . . ik weet het van Bart. . . . die vaort ook wel op Rotterdam somwijle.

En nou, verleje week, hoorde ik juist van m'n vrouw, dat Marianne het ook te wete was gekomme. . . , ik geloof door een brief of zooies. . . en toen doch' ik nog: „Gelukkig, dan zal Marian 'm toch eindelijk nog laote loope. . . .” Waorechtig ik was d'r blij om, ik hield nog altijd veel van de meid. . . .

Maor ze schijnt het niet te hebbe kenne verkroppe. . . .

En" — lachte hij fijntjes schamper — „had ze nou maor weer ruzie met d'r fijne moèr of met die zuiplap van 'n broer van d'r gehad, dan hadde die d'r kenne doodsteke of slaan. . . . dan waore we tenminste door de politie van één van dat volk ook verlost geworre. . . . Maor dat hed niet magge zijn, schijnt'. . . . Nou hed ze zich motte verdrinke. . . .”

Er was een stilte. De oude scheen niets meer te zeggen te hebben. Treurig keek hij voor zich uit, verwijlend nog in zijn herinneringen. Zijn oogen glinsterden vochtig, bedwongen woede strakte zijn trekken. Suel knipten zijn oogleden op en neer, ongewoon-dikwijls. . . ; het hielp hem niet: in de hoeken zwol een traan.

Toen stond hij als verlegen plotseling op met dwalende oogen, die niet zagen, en werktuigelijk zich bewegend.

En mijmerend, zacht, als waren die woorden alleen voor hem zelf, treurde het uit de nauw-bewegende mond: „Wel, wel. . . heeft Marianne zich verdronken. . . .”

Hij wenschte een kort: „te ruste” en vertrok. . . .

Spoedig daarna was de gelagkamer verlaten, De herbergier ging nog rond om ramen en deuren na te zien. Het groote licht was reeds uit en hij liep haastig door het half-duister een kleine lamp in de hand meedragend, waardoor lange schaduwen rondom hem spookachtig bewogen.

Hij maakte kort werk. Hu! het was of het nu-sombere vertrek door de verhaalde wandaden bevangen was, en alles om hem heen verradelijk dreigde. . . .

De klok sloeg twaalf. . . .

Augustus 1900.